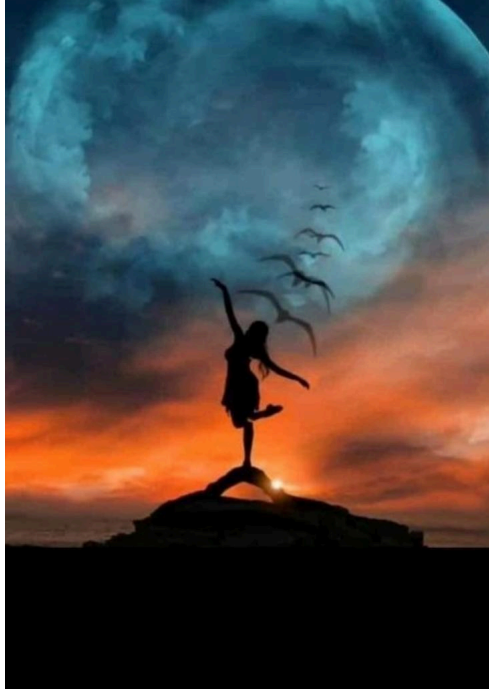

Celladına Aşık Kar Tanesi

— wolf's son · 26 Şubat 2026

Küçük bir kristal kalbi vardı hayatın, Soğuk semalardan düşerken yeryüzüne. Sessizliğin bestesini yapardı her zerrem, Ta ki o titrete alevi görene dek... Mum yanıyor, bir davet gibi karanlığın kalbinde, Ben ise üşüyen bir rüyanın son nefesiyim. Yaklaştıkça değişiyor mevsimler ruhumda, Kış bitti, bahar hiç gelmedi, doğrudan yaza düştüm. Sıcak hissediyorum... Buzdan kanatlarım çözülüyor birer birer, Ve ben, celladına aşık bir kar tanesiyim. Kendi sonuma, o kor dudağa doğru sessizce uçuyorum. Muma koşuyorum... Bile bile, isteye isteye, Dokunduğum an, varlığım bir damla yaşa dönüyor, Gümüşten bir keder gibi akıyorum şamdanın boynundan. Hafif bir iz bırakıyorum geçtiğim yangın yerlerinde, Tıpkı o yanan çılgın, kelebek gibi... Kanatlarım kül olsa da, gözüm hala o ışıktan başka bir şey görmüyor. Aşk ateşinde eriyorum... Katı olan ne varsa, gurur gibi, korku gibi, hepsi sıvılaşıyor. Ben artık ben değilim, suyun en çaresiz haliyim. Şimdi bir gölgeyim, duvarlara yansıyan yorgun bir silüet, Kendi yokluğumun içinde, kendi izinde kaybolan. Artık ne rüzgar savurabilir beni, ne de bir fırtına uyandırabilir, Sessizliğe mahkum bir feda bu; sesim yankılanmaz. Zaman dedikleri o ağır nehir, Mermer yataklarından değil, tam kalbimin ortasından geçiyor. Akar da içimden, her şeyi götürür Kıyıları yıkar da, içimdeki o kördüğüm dertleri eritmez. Ben bittim, alev hala yanıyor; Ben söndüm, ateş hala sıcak. Bir kar tanesiydim, bir yangına aşık oldum; Şimdi mumun dibinde, bir damla "hiçlik" olarak kaldım. @@@@Dizginleri kopmuş bir kıyamet kopuyor damarlarımda; İçimde binlerce atlı mahmuzluyor zamanı. Gözlerin, unuttuğum bir lisanın en keskin cümlesi, Sürgün yemiş bir coğrafyayım ben, çatlamış ve dilsiz... Şimdi gece, mürekkeğini ruhuma döküyor, Siyah bir kadife gibi örtülüyor üzerimize hırslımız. Karanlık, sadece senin teninde parlayan bir ışık, Ve ben o ışığa çarparak ölmeyi dileyen

bir pervane...Dudakların, yasaklanmış bir mabedin kapısı,Açılsa, bin yıllık günahlar serpilecek
aramıza.Vur mahmuzlarını kalbime, acıma canım;Çünkü bu yangın, küllerimizden bizi yeniden
doğuracak.Gözlerindeki o keskin cümleyle infaz et beni,Öyle bir öp ki;Zaman dursun, atlar yorulsun,
kıyamet kopsun.Sürgün edildiğim bu coğrafyanın tek sahibi sen ol,Varsın dilsiz olayım,Tenimin feryadı
yetsin karanlığı boğmaya.....Wolfs son (Mesut Örs)